

DÖNECEKSİN DİYE SÖZ VER

Mahperi

MELİN SÖĞÜT

DE
X

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Döneceksin Diye Söz Ver -I / Şah Mat

DÖNECEKSİN DİYE SÖZ VER-II / MAHPERİ

Yazan: Melin Söğüt

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-5572-45-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Zebartdesign

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Döneceksin Diye Söz Ver-II

Mahperi

Melin Söğüt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Döneceksin Diye Söz Ver-2 Çalma Listesi

Sarı Kurdeleler – Model
Madem – Dolu Kadehi Ters Tut
Torna – Son Feci Bisiklet
Durma Yürüsene – Melike Şahin
Bana Dönek Demiş İtin Birisi – Hüseyin Uğurlu
Sanki Rüya – Birsen Tezer
Geri Gelen Mektup – Gülnur Kaya
Bir Ömür Daha – Melis Fis
Ella Ella – Kâzım Koyuncu
Atabarı – Destan
Gaybana – Hülya Polat
İmerafera – İmera
Dedikodu – Resul Dindar
Kına Gecesi – Yeşim Salkım
Gül Ali – Kolektif İstanbul
Oy Atlıya Atlıya – Züleyha
Oyun – Ahmet Ali Arslan, Gülinler
Nikâh – Halil Koçak, Ajda Pekkan
Hopa Hemşin – Marsis
Toprak Yağmura (Akustik) – Canozan
Aşk Perisi – Demet Sağıroğlu
Sen Ağlama – Badem
Sevda Sinemalarda – Yaşar
Aşk Durdukça – Yüksek Sadakat
Ama Babacığım – Fikret Kızıllok, Bülent Ortaçgil
Yok Bana Bu Cihanda – Maya Perest
Gönül – Fikret Kızıllok
Gurbette Ömrüm Gececek – Eylül
Mayın Tarlası – Şebnem Ferah

Döneceğine dair verilen tek bir söze bile tutunabilecek kadar çok seven herkese.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

17. Bölüm

Yeni Oyun

Hakkari’de, havaalanının ortasında, Mahir’in yanındaki kadına, karısına, Peri’ye nişanlım diyen bir adam vardı. Önce duyduğu kelimeden emin olamadı Mahir. Yanlış anlamış olabileceğini düşündü ama adam gözlerini dikmiş, Peri’ye hesap sorarak bakıyordu. O kimdi de Mahir’in karısına bu kadar uzun bakmaya cesaret ediyordu?

Cevap bulamadığı her salise karşısındaki bu dalyarağın kim olduğunu daha da merak etti. Ne demişti o az önce? “Nişanlım” mı demişti? Peri’ye? Peri kızına? Mahir’in karısına? Nişanlım demişti öyle mi?

İçinde yükselen öfke saniyeler içinde kontrol edilemez bir boyuta ulaştığında, “Karım lan o benim” diyerek ona doğru bakan adamın üzerine bir adım attı. Bir eli hâlâ Peri’nin bileğindeydi.

Karşısındaki adam, Mahir’in üzerine yürümesiyle kendini bir adım geriye çekti. Yüzündeki şaşkınlık, Mahir’in cümlesinden kaynaklanıyordu. Cümleyi algıladıkça bu sefer yavaşça kaşları çatıldı. Anlamaya çalışır gibi önce Mahir’e sonra onun arkasına sığınmış, başını bile çıkarmayan Peri’ye bakmaya çalıştı.

“Şimal ne diyor bu adam?” diyerek Mahir’in arkasına sakladığı Peri’ye ulaşmak için bir adım atacaktı ki Mahir bedeniyle bir duvar gibi Peri’nin önünde durdu.

Pezevengin biri çıkmış karısına “nişanlım” diyor bir de üstüne hesap soruyordu. Mahir’in şakağındaki damar çoktan kendini belli etmişti bile. Elini sertçe karşısındaki adamın göğsüne vurduğunda

bu, sınırı bir kez daha geçmemesi için bir işaret. “Sen bir dur durduğun yerde” dedi tek bir adım daha atmasını engelleyerek. “Asıl sen kimsin?”

İki genç adam karşı karşıyaydı. İkisinin de içindeki öfke yüzlerinden okunuyordu. Etraflarındaki birkaç kişi bu tartışmayı fark ettiğinde üzerlerindeki bakışların sayısı arttı. O sırada Mahir’in karşısındaki erkeğin yanında biraz önce gördüğü diğer adam belirdi. Görece daha yaşlı bir adamdı. Beyaz saçları yaşını büyütürken dik duruşu ona dinç bir hava katıyordu ama Mahir’in gözü bunların hiçbirini görececek durumda değildi. Dikkatini çeken tek şey adamın sakinliği idi.

“Durun bir bakalım durun” diyerek bir şeyleri çözebilecek gibi bir tavırla araya girdi. “Belli ki bir yanlış anlaşılma var” derken gözü Mahir’deydi. “Şimal bizim kızımız. Ben babasıyım, bu da annesi.” Arkada durup endişeyle olayları izleyen kadını gösterdi. Sonra elini yanındaki gencin omzuna koydu. “Karşısında durup kızımı korumaya çalıştığın kişiyse kızımın nişanlısı. Şimdi sen tanıt bakalım kendini, nereden karın oluyor Şimal senin?”

Adamın son cümlesindeki bir çocukla alay eder gibi tavrı Mahir’in çoktan sinirlerini bozmuştu ama karşısında durup sakince açıklama yapan bu adama içten içe şaşırmadan da edemiyordu. Kızım dediği kadın yanı başlarındaydı ve resmen onlardan saklanıyordu. “Ben babasıyım” diyen adamsa kızına “Ne oluyor?” diye sormaktansa hiç tanımadığı bir yabancıya hesap soruyordu. İnatla Şimal demelerinden anladığıysa bu isim onlara rezervdi. Belki de onlar koymuştu. O an Peri’nin bu isme verdiği tepkileri hatırladı tek tek. Şimal dendiği anlarda, Ayperi diye düzeltiyor ve ne zaman bu ismi duysa gözlerine bir endişe yerleşiyordu.

Mahir, bunu fark etmemiş değildi ama sadece seilmeyen bir isme verilen bir tepki olarak düşünmüştü. Peri’nin bir isme bu denli tepki göstermesi bile karşısında duran “aile” için çok şey anlatıyordu. Dini nikâhta bile Peri’nin adını, soyadını söylemekten imtina ettiği adam buydu. Karşısındaydı. Aralarının bozuk olduğu ailesi buydu.

Şu an arkasına saklanacak ve yüzlerine bakmayacağı ne yaşatmışlardı bu kıza?

İçinde büyüyen öfke bilinmezlikle harlandığında Mahir'in önünde durulmayacak bir ateş büyüdü yüreğinde. Bu ateş dışarı öfke olarak değil, Peri'nin önünde, ona ulaşamamaları diye kazılan hendegin içindeki bir ateş gibi çıktı. Arkasında saklanan kadının elini bir an bile bırakmadan sözleriyle gurur duyar gibi dikildi Peri'nin ailesinin karşısına.

"Peri, şu an Allah katında benim karım" dedi önce. Hepsinin gözlerine tek tek bakıp bunu akıllarına kazımalarını ister gibiydi. Ardından Peri'nin nişanlısı olduğunu söyleyen genç adama odaklandı bakışlarını. "Birkaç güne de resmi nikâhlı karım olacak." Adamın çenesindeki kasılmayı görebiliyordu ama zerre umurunda olmadan tekrar anne baba olduklarını iddia eden kişilere çevirdi bakışlarını. "Asıl siz nasıl annesi babası oluyorsunuz da, bu kız sizi gördüğünde benim arkama sığınıyor?" Bir anne babanın belki de canını en çok yakması gereken an olmalıydı, çocuklarının kendilerinden korkup başkasına sığınması ama bunu pek de umursuyor görünmüyorlardı.

Yaşlı adam da bunu yeni fark etmiş gibi Peri'yi görmek için biraz yana doğru çekildi. "Şimal kızım. Ne diyor bu adam?" dedi az önceki sakin tonunun aksine sertleşerek.

"Annecim neden bahsediyor bu adam?" diyen kadınsa derin nefesler alırken eli göğsündeydi. Sanki birazdan bayılacak gibiydi.

Peri başını bile kaldırıp bakmıyor, sadece sesleri duyuyordu. Mahir'in güvenli gölgesinden hiç çıkmak istemiyordu ama buna mecburdu. Kaçtığı her şey tahmin ettiği gibi peşinden gelmişti ve öyle bir konumdaydı ki kolay kolay gideceklerini hiç zannetmiyordu.

Peri, bileğini yavaşça Mahir'in elinden çekmeye çalıştığında Mahir, ona hiç zorluk çıkarmadan serbest bıraktı Peri'nin elini ama gözleri üstündeydi. Ailesiyle, baş başa yüzleşmek istediğini düşündüğünden kendini geri çekmeye hazırdı ama Peri çektiği eliyle Mahir'in elini tutup saklandığı yerden, başını dik tutup yanına geçti. Peri'nin elinin titrediğinin farkındaydı Mahir ama cesaretli durmaya çalıştığını da anlayabiliyordu.

Peri'nin ailesine karşı ilk dik duruşu sonuç vermemişti. İkinci dik duruşunu kaçarak yapmıştı. Zorlu olmuştu. Yüzlerine gülmüştü, parmağına istemediği bir adamın yüzüğünü takmıştı. Şimdi üçün-

cü kez dik durmalıydı. Çok zordu. Kelimelere dökemeyeceği kadar zorlanıyordu. Bu insanlar Peri'nin boynuna uzun yıllar minnet halkası takmışlardı. Onlar nereye çekerlerse Peri o yöne gidiyordu. Onu değil de kendilerini düşündüklerini kabullenmek çok zaman almıştı. Vicdan azabı duymadan kaçıp gitmek zor olmuştu. Ama yapması gerekmişti ve yapmıştı. Şimdi de yapması gerekiyordu. Anne baba dediği insanlar tam karşısındayken dimdik durması gerekiyordu. Neyse ki duramayacak gibi hissettiğinde yaslanabileceği bir dağ vardı artık yanında.

"Mahir benim eşim" dedi tuttuğu eli daha da sıkarak. Onun varlığını yanında hissetmek Peri'ye daha çok cesaret veriyordu. "Lütfen siz de daha fazla bu işin peşine düşmeyin" deyip Mahir'e döndü. "Gidelim mi?" dedi. Söylemesi gereken her şeyi söylediği için buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu çünkü karşısındaki insanların tek bir söz daha söylemesini istemiyordu. Yüzlerine bakamıyordu.

Kadın, "Şimal ne diyorsun kızım sen?" diyerek ona doğru bir adım atınca Peri de anında geri çekildi. Üstüne gelmesi onu korkutuyordu. Kadın bunu hiç fark etmemiş gibi, "Yiğit'le nişanınızı yaptık. Düğün için tarih alacaktık" diyerek konuşmaya devam etti. Peri'nin bu cümlelerde hiçbir yeri yoktu. Yiğit, Yiğit, Yiğit... Hazar ailesi Saraç ailesi. Zaten Peri ismi de anılmazdı o evde. 14 yaşında evlat edinilen bir çocuğun adı değiştirilmezdi ama "Ayperi" ismini uygun bulmamışlardı. İlk isim olarak kendi istedikleri ismi koyup öyle seslenmeye başlamışlardı. İlk zamanlar bakmazdı bile Peri bu isme. Sonra hayatında Ayperi'den çok Şimal ismini duymaya başlayınca o da alışmak zorunda kalmıştı. İsmi de hayatıyla birlikte değişmiş ve onu bir oyuncak bebekten farksız gören ailesinin elinde, onların kurduğu oyunda bir kukla olmuştu.

"Ben size istemediğimi söyledim!" dedi Peri sinirinden dişlerini sıkarak. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama çok zordu. Yaşadıklarını, görmezden gelinmelerini, sesini duyuramamasını zihni durmadan ona hatırlatıyordu. "Beni ciddiye bile almadınız."

"Ne demek, istemiyorum?" dedi kadın sesini yükselterek. Sanki bunu ilk kez duyuyordu. Oysa Peri çok kez annesine anlatmaya çalışmıştı istemediğini. Ama duyulmamıştı. Zaten o evde hiç du-

yulmamıştı. “Sen bunları çocuk oynunağı mı sanıyorsun Şimal? Kaç aydır senin yüzünden ne durumlara düştük haberin var mı? Dayın vazgeçelim diyordu, Yiğit ikna etti babasını. Sen bize ne yapıyorsun böyle? Kim bu adam? Nasıl tanıştınız da, üç ayda kocan oldu? Sen yoksa gizliden gizliye görüşüyor muydun bu herifle? Parmağına yüzük takarken de görüşüyo...”

“Ben takmadım!” kelimeleriyle birlikte bir çığlık döküldü Peri’nin dudaklarından. Duyulmayışına inattı sanki. İlk kez dinleniyor oluşunun heyecanı vardı içinde. Etraftaki gözler çoktan onlara dönmüştü. Annesi dahi şok olmuştu kızının tepkisine. Onun alıştığı, ensesine vurup lokmasını aldıkları Şimal’di. “Ben takmadım, ben istemedim! İstemiyorum!”

Babası, etraftaki gözlerden utanmış olacak ki bakışları onlara bakan yüzlerde dolaşırken, “Tamam bunun yeri burası değıl. Gel bizimle kızım, bunu sakın bir şekilde ailecek konuşalım” deyip Peri’nin boştaki elini tutmaya çalıştı ama Mahir yeniden araya girdi.

“Konuşacak bir şey yok. İstemiyorum diyor. Neyi konuşacaksınız daha fazla. Kocasını yanındayken başkasıyla evlendirmeyi mi konuşacaksınız?”

Peri’nin babası o ana kadar taktığı sakinlik maskesini Mahir’in konuşmasıyla birlikte indirdi. Yalancı herifin teki olduğı belliydi zaten ama bu kadar çabuk gerçek yüzünü ortaya sereceğini düşünmemişti Mahir. “Sen karışma!” diye yükselirken dikkatleri daha da üstlerine çekti. “Kimsin sen? Kız, bizim kızımız!”

On dört yaşında bir kızı kendi planlarına alet ederek evlat edininp “ev olacağız, aile olacağız” umutlarıyla kullanmayı kendilerine hak gören vicdan yoksunları bir de karşısına geçmiş hayatına sıçıtları kızın onların olduğunu iddia ediyorlardı. Düşündükçe delirecekti Mahir. Neyse ki bu onluk bir davranış değıldi, çok da düşünmedi. Üzerine yürüyen adamın iyice dibine girdi. Üstten bakarken, ezilecek bir böcekten farksızdı.

“Kız sizin kızınız falan değıl. Kız benim! Benim karım!”

Son kelimesi boş havaalanında neredeyse yankılanmıştı. Her bir cümlesini bastıra bastıra sanki karşısındaki insanların kafasına iyice sokmak ister gibi söylemişti. Öyle ki gözlerindeki ateşi görebildiğı

için az önce “kız bizim” diye yırtınan baba müsveddesi sessiz kalmıştı.

“Komutanım bir sıkıntı mı var?” diyerek yanlarına gelen askere çevirdi Mahir başını. Havalimanında görevli askerler tartışmayı fark edip yanlarına gelmişti. Birkaçının da destek için uzaktan onları izlediğini görebiliyordu Mahir.

“Sorun yok asker bey. Kızımızla konuşuyoruz. Sizlik bir durum yok” dedi Peri’nin babası olduğunu söyleyen adam. Asker elinde silahıyla şöyle bir süzdü karşısındaki insanları. “Bizlik bir durum olup olmadığını size sormadık beyefendi” dedi. “Burada aile buluşmaları olur, aile kavgaları değil.”

Yiğit bakışlarını askerin üzerine dikmiş sanki yüzünü zihnine kazıyormuş gibi bakıyordu. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” dedi askerin üstüne birkaç adım giderek.

Ne bu cümle ne de üzerine yürünmesi korkutmuştu askeri. Küçümser bir tavırla güldü karşısındaki adama. “Babamın oğlu değilsin. O yüzden bilmiyorum. Arkandaki şu güvenliklere bakarsak önemli olduğunu ve kuralları kendine göre esnetebileceğini düşünen birisin. Ama o işler öyle olmuyor. Burası havalimanı. Bir probleminiz varsa, dışarıda halledin” dedi ifadesizce. Ardından tekrar Mahir’e döndü. “Komutanım isterseniz size çıkışa kadar eşlik edelim.” Bu, daha fazla olay çıkmadan Peri ve Mahir’i korumaya almak için yapılmış bir öneriydi.

Mahir yanına gelen askerin omzunu sıktı teşekkür edercesine. “Biz karımla eve gideceğiz aslanım. Siz arkadaşların derdi neymiş onunla ilgilenebilirsiniz.” Bu da onların peşine takılmak yerine burada kalıp bir süre bu insanların arkalarından gelmemesini sağlamaları için bir ricaydı.

Askerin Mahir’e “komutanım” dediğini fark eden kadın sanki daha da fenalaştı. “Şimal! Bir de asker mi? Delirdin galiba sen? Allah’ım, Faruk gerçekten bayılacağım galiba. Bu kızın bizi soktuğu bu durumlar ne böyle?”

Faruk denilen adam karısının halini pek de önemsiyor gibi görünmüyordu. “Kendine gel Nalan!” dedi sert bir tavırla. Sonra tekrar Peri’ye dönüp sakın tavrını sürdürmeye çalıştı. “Şimal, bu

konuyu baş başa konuşalım kızım. Şu evlilik saçmalığını da. Tamam aramızda bir iletişimsizlik olabilir ama senin böyle bir şey yapmayacağını biliyoruz. Sen bizim kızımsın. Anneni babanı ezip geçmezsin.”

Mahir, Faruk’un nasıl sakın ama nasıl manipülatif yaklaştığının oldukça farkındaydı. İşin kötü tarafı Peri’nin bunun farkında olmamasıydı. Sözde babasına bakarken her an pişmanlıktan ağlayacak gibi duruyordu ama kendini kanmamak adına zor tutuyor gibiydi.

Mahir Peri’nin zehirlenmesine daha fazla izin veremezdi. “Şu evlilik’ bir saçmalık falan değil” dedi yine Peri ve sözde ailesi arasında bir dağ olarak. Bu evliliği en çok sahiplendiği an, onu yıkmaya çalışan birilerinin önlerine çıktığı andı çünkü Mahir böyleydi. Bir şeyin değerini en çok onu kaybetme ihtimali doğduğunda anlardı. “İster kabul edin ister etmeyin Peri benim karım. Kızınızı peşine düşecek kadar çok seviyorsanız eminim ki kararlarına saygı duymayı da öğrenmişsinizdir.” Cümlesinin her bir kelimesi ironi doluydu. Böyle insanlar olmadıklarını halihazırda biliyordu. “Hadi Peri” deyip Peri’nin elini çektiğinde Peri tek bir kelime bile söylemeden peşinden geliyordu ki Mahir’in onun için yakaladığı çiçeği tutan diğer eli de Yiğit tarafından tutuldu. Bir eli Mahir diğer eli Yiğit tarafından tutulmuşken panikle başını arkasında kalan adama doğru çevirdi.

“Şimal, güzelim hiçbir şey için geç değil. Bize bir hayat kuruldu. İstanbul’da, evimizde bizi bekliyor. Bu adam zorla mı tutuyor seni? Korkmana gerek yok. Gücümüzü biliyorsun. Kimseden korkmana gerek yok.”

Asıl o güçten korkuyordu Peri. Hırslanıp, yapabileceklerinden korkuyordu. Resmi nikâhları kıyılmış olsa evet yine uğraşırlardı ama ellerinden hiçbir şey gelemezdi. Sadece Mahir’in ve Peri’nin biraz canı sıkılırdı ama şimdi açık kapı vardı. Peri’nin bir adama kaçmış olması bile önemli değildi. Anne babası ve Yiğit için bu evlilik olacaktı.

Mahir, Yiğit’in Peri’yi tuttuğu kolunu kavradı anında. Öyle bir baskı uyguladı ki bileğine Yiğit’in parmakları Peri’nin kolundan ayrılmak zorunda kaldı. “Benim karıma bir daha dokunursan senin belanı sikerim.”

Gerçekten de dediğini yapası vardı. Tuttuğu bileği de hiç bırakması yoktu. Alıp sahibinin götüne sokası vardı ama Peri panikle Mahir'in eline yapıştı. Gözlerinde korku hâkimdi. Mahir'in deliliğinin Yiğit'e zarar vermesinden korkuyordu belli ki. "Kim için korkuyor?" diye düşündü Mahir içinden. Önündeki itin canı yanıyor diye miydi korkusu? Bu düşünce onu daha da sinirlendirdi. Peri'nin elinden tuttuğu gibi tek kelime etmeden çıkışa yöneldi.

Bu sözde aileyle hesaplaşma şimdilik bu kadardı. Asıl, Peri kızının hesabı kesilecekti. Bunca zamandır Mahir'in gözünün içine baka baka sakladıklarını artık anlatma vakti gelmişti.

Arkalarından gelmeye çalışanların havalimanındaki görevli askerler tarafından engellendiğini görebiliyordu Mahir. Belli ki silah arkadaşları ne olduğunu anlamasalar da onlar havalimanından çıkana kadar zaman kazandırıyorlardı. Çıkmadan önce silahını da teslim alıp beline taktı. Bir gözü sürekli etrafında bir eli de Peri'nin bileğindeydi. Peri'nin adımlarına yetişmeye zorlandığının farkında değildi.

Arabaya geldiklerinde Peri Mahir'in oldukça gergin ve soru dolu olduğunun farkındaydı. Hayatını saklamak değildi niyeti ama resmi nikâhtan sonra söylemek istemişti. Her zaman olduğu gibi bu sefer de o planlar yaparken hayat başına bambaşka şeyler getirmişti. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtığı anda Mahir de arabanın sağ kapısını açıp Peri'ye binmesi için bir işaret verdi. Peri şu an için ağzını açıp tek kelime söylemeyi bile düşünmüyordu. Arabaya geçip oturdu. Mahir diğer tarafa geçerken Peri de anahtarı kontağa taktı. Sanki Mahir'in sinirlenebileceği her şeyi öncesinde önünden kaldırıyordu. Ama bunların hepsi sadece fırtınanın gelişini geciktiriyordu. Gelecekti. Fırtına oradaydı Peri çok net hissediyordu.

Mahir arabaya bindiğinde tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı. Peri'nin arada gözü Mahir'e kaysa da göz teması kurmaktan çekiniyordu. Mahir'in bir şey demesini bekliyordu ama Mahir ağzını sadece her geçen saniye sanki daha derin nefesler alıp vermek için açıyordu. Peri'ye bu sessizlik sürdükçe daha da geriliyor darbenin ne zaman ve nereden geleceğini bilmediği için her geçen saniye acı çekiyordu.

Sonunda cesaretini toplayıp sesini bulduğunda “Mahir...” dedi kısıkça.

Verebileceği en sakın tepki buydu. Ağzını şu an biraz daha açarsa istemeden kalp kırabileceğini biliyordu. Hem araba bu konuşmayı yapmak için hiç uygun bir ortam değildi. Eve gidecek ve peri kızının hesabını, ondan sakladıklarının hesabını orada soracaktı. Kafasında sürekli olarak bu konuşmayı döndürüp durdu. “Nişanlı” olayına kendince en mantıklı cevabı bulmaya çalıştı ama becerebildiği söylenemezdi. Zihni ne düşünürse düşünsün en sonunda o Yiğit denen iti dövdüğü bir senaryoya geçiyordu. Kendine iyi hâkim olmuştu. Ne olup ne bittiğini Peri’den öğrenmeden hiçbir şey yapmayacaktı. Sonra gereği düşünülürdü.

Lojmana geldiklerinde yine çıt çıkarmadan arabadan indiler. Mahir sanki Peri’nin güvenli ortama girmiş olmasının da etkisiyle ne elini ne bileğini tuttu. Büyük adımlarla kendini apartmana attığında Peri de arkasından geliyordu. Mahir merdivenleri ikişer ikişer çıkarırken Peri’nin adımları da artık koşmaya dönüşmüştü.

Mahir Peri’den önce dairenin önüne gelip kapıyı açıp bekledi. Peri arkasından geldiğinde kapıyı sonuna kadar açarak önce onun geçmesini bekledi. Peri ayakkabılarını yavaşça çıkarıp Mahir’in gözlerinin içine bakarak aynı yavaşlıkla içeri girdi. Şu an yavaş olması onu kurtarmayacaktı. Mahir’e olan biteni anlatmaktan kaçışı yoktu ama ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

Ağzını açmadan içeri geçti ve kanepeye oturdu. Elindeki çiçeği kucağına koyup suçlu bir çocuk gibi elleri dizlerinin üstünde birleşti ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Mahir ağır adımlarla önüne gelip iki elini beline koydu önce. Sonra başını geriye doğru atıp gözleri kapalı bir halde derin bir nefes aldı. Nefesini verirken tekrar bakışlarını Peri’ye doğru çevirdi.

“Anlat” dedi sakın bir tavırla.

Peri yavaşça bakışlarını ellerinden Mahir’e doğru kaldırdı. Mahir’in boyu zaten uzundu ama Peri kanepede otururken ve o başında dikilmiş Peri’ye bakarken şu an çok daha büyük görünüyordu. Bu durum Peri’ye kendini azarlanacak küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu. O küçük çocuk oldu o an ve hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi baktı Mahir’in gözlerine. “Ne anlatayım?”

Dönecek diye beklediğine kavuştuğunda, kaçtıkların da peşinden gelir mi? Peri'nin geride bıraktıkları onu bulduğunda, Mahir'in uzattığı el bu anlaşmalı evlilik oyununda; onu yeni insanlara, yeni bir aileye ve ilk kez ait hissedebileceği bir hayata götürür. Bazen insan, yuvasına hiç ummadığı bir anda kavuşur. Ama hiçbir yuva, insanı geçmişinden tamamen saklayamaz. Bazı sırlar saklandıkça ağırlaşır. O yuvanın çatısına çöreklenir. Bazı gerçeklerse ortaya çıktığında iki kalbi de paramparça eder.

Mahir ve Peri'yken MahPeri olmuş ruhların
ayrı düşmesi mümkün müdür?

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5572-45-5

9 786255 572455

DE
X